

[Funck Jensen.]

man det, giver man sig f. eks. til at indføre nye rationeringer, til i større eller mindre grad at erstatte brændselsimporten med brunkul og tørv, bil- og benzinimporten med hjemlige erstatninger, og giver man sig så yderligere til at udvide hær, flåde og hjemmeværn og bygge fæstningsværker og flyvepladser, skal det nok kunne opretholde fuld beskæftigelse, men det bliver på den almindelige levestandards bekostning. Imidlertid er opgaven naturligvis at skabe fuld beskæftigelse, højnelse af levestandarden og værdifaste penge, og det kan kun ske ved fri import, der øger konkurrencen, fremmer rationaliseringen på de rette områder, sænker priserne, højner lønnens købekraft og tilpasser vort omkostningsniveau til udlandets, hvorved kronen alene har mulighed for at blive hård valuta — af den simple grund, at kronens hårdhed afhænger af, hvilken varemængde den kan købe, og det bestemmer kronens efterspørgselsværdi i udlandet.

Jeg tror ikke, regeringen vil gå til så drastiske importrestriktioner, som er nødvendige for ad restriktionernes vej at skabe fuld beskæftigelse. Det vil ikke alene de internationale forhold umuliggøre, men en sådan betydelig nedskæring af levestandarden, som dette ville medføre, tør ingen regering byde befolkningen. På den anden side har regeringen heller ikke — det viser kendsgerningerne, bl. a. de foreliggende skattelovforslag — hverken vilje eller mod til at gennemføre en nedsættelse af skatterne, frigørelse af importen, afvikling af tolden og besparelser, baseret på indskrænkninger i statens virksomhedsområde. Nej, regeringen har desværre ingen politik, den vil bare så vidt muligt holde det hele gående. Den vil beskytte industrien, den vil med Marshallhjælpen rationalisere, men den ved tilsyneladende ikke, at rationalisering ikke er ubetinget ensbetydende med faldende priser. Regeringen er tilsyneladende uvidende om, at rationalisering ikke i sig selv tvinger til prisnedsættelser, hvad derimod konkurrence gør. Konkurrence medfører faldende priser, og faldende priser vil være den rette og eneste effektivt tvingende tilskyndelse til rationalisering, hvor rationalisering er virkelig forsvarlig og rentabel, simpelthen fordi det gælder livet at rationalisere for hver eneste virksomhed, der ønsker at bestå i fri konkurrence. Men regeringen vil som sagt bare rationalisere, skønt den ikke har greb om, hvor der bør rationaliseres og hvor ikke — og hvorfra skulle den også vide det, når en sådan viden alene kan høstes gennem

fri konkurrence, når alene den frie konkurrence kan vise, på hvilke områder, indenfor hvilke enhver investering i maskinkøb og rationalisering vil være rentabel.

Regeringen vil opretholde beskæftigelsen, siger den, og det sker ved, at den plejer råd om rationalisering med dem, der allerede er beskyttet, allerede nyder monopolrettigheder, ved at lytte til dem, der bl. a. helst ser, at arbejdsmarkedet byder på en reserve af arbejdsløse, der ved sin eksistens kan trykke lønnen. Denne hær af arbejdsløse, måske 100 000, måske en dag 200 000 som i Staunings tid, vil regeringen så spise af med understøttelser og nødhjælpsarbejder, som de understøttede stort set selv betaler, direkte gennem deres direkte skatter og indirekte gennem forbrugsafgifter, told og monopolskabte prisfordyrelser på de fleste livsforbrødsvarer. På denne måde kan man holde det gående, hvis vælgerne da ellers vil — men en sådan politik efter hævdvunden socialdemokratisk regeringspraksis fra 30-erne vil være ensbetydende med, at store dele af den danske befolkning holdes borte fra arbejde, der kan skabe eksport, holdes borte fra arbejde, der kan gøre kronen til hård valuta, fra arbejde, hvormed importen kan betales. Og det vil ikke alene være de arbejdsløse og dem, der beskæftiges ved nødhjælpsarbejder, der vil blive holdt borte fra kroneværdiskabende arbejde, men også de titusinder, som uproduktivt beskæftiges i offentlig administration. En sådan politik vil desuden — idet den reelt er en vægning imod fuldt at gå ind på fri mellemfolkelig handel — være ensbetydende med, at Danmark delvis sætter sig udenfor det internationale fællesskab, og en sådan politik vil endelig være ensbetydende med, at hele skattesvikmøllen holdes gående, og at befolkningen som helhed forholdes den andel i de indenlandske og udenlandske tekniske fremskridt, som opfindsomhed og rationalisering medfører eller kunne medføre.

Når til dette billede af den politik, man kan forvente af regeringen, føjes den usikkerhed og forsagthed, regeringen viser i vort handelsforhold til England — en forsagthed, der vil koste os hundreder af millioner kroner i det kommende år, hvis regeringen da ikke nu ændrer politik —, så har vi klart for øje nogle af hovedårsagerne til den krise for dansk økonomi, som det er ved at trække op til.

Jeg ønsker ikke at skyde socialdemokratiet noget i skoene, men jeg kan ikke i den politik, der føres, se andet end forsøg på så nogenlunde at få det hele til at gå på den kendte maner i håb om, at noget skal vise